

TAŞ UÇAK

ş i i r s e r g i s i

Zafer
Yalçınpınar

10-28 Şubat 2009
ODAKULE SANAT GALERİSİ

Taş Uçak Şiir Sergisi, 10-28 Şubat 2009 tarihleri arasında *A Sanat* ile *İstanbul Sanayi Odası*'nın destek ve katkılarıyla Odakule Sanat Galerisi'nde gerçekleştirilmiştir.

Katkılarından dolayı *A Sanat* yönetmenleri *A. Necip Yeşiltepe* ile *Berna Yeşiltepe*'ye teşekkür ederiz.

(...)Bursa Cezaevinde dıştaki parmaklıkları geçip avlunun ortasına geldiğinde, insan kendini bir "başka" dünyadaymış gibi duyardı. Tutukluların içlerinde sürekli barındırdıkları öfke, tuhaf davranışlarında, özellikle de telaşlı, aceleci ama bir amacı olmadığı besbelli yürüyüşlerinde hemen dışarı vuruyordu. O dönemde orada yatan genç tutuklulardan birinin koyduğu adla **Taş Uçak**'a adımını atan her dikkatli ziyaretçi, tutukluların bu durumunu hemen algıliyordu. (...) **Taş Uçak** gerçekten insanda bir tür hareket duygusu uyandırıyor; bu duyguyu uyandıran belki de yamabaşlarındaki dağa doğru, üzerlerinde alçaktan hızla ve devamlı bir şekilde geçen bulutlardı.(...)

(...)Günün birinde, durup dururken haşarı küçük Nâzım bir cam kırarak olmuş.

"Neden kırdın bu camı?" sorusuna çocuğun karşılığı aydınlatıcı:

"Camdan bir uçak yapmak için!"

"Belki yeni bir şiir türünün başlangıcı sayılabilirdi bu söz. Çok sonra Bursa Hapishanesi'ne '**taş tayyare**' adını koyacaktı tutuklu şair. Acayip bir ilişkisi olacaktı Nâzım'ın uçaklarla."(...)

Abidin Dino

Taş Uçak'ın Rotası

Serginin **Yılankavi** adlı şiirle başlayan bölümünün odağı “Şairlik Hâlleri”dir. **Yılankavi**, endüstriyel koşulların pragmatik baskısı nedeniyle yaşamdaki şiirselliğin yitirilişini ve şairlerin yersiz, yurtsuz ya da meydansız kalışını tanımlayan bir sürecin şiiridir. Ece Ayhan'ın **Mor Külhani** adlı şiiri ise “sıkı-sivil şiir” kavramının vücuda gelmiş hâlidir. Bu şiir “İkinci Yeni” şiir akımının marşı niteliğindedir ve geleceğin poetikası **Mor Külhani**'deki yan-anlamlar ile çağrışımlar üzerinden oluşma eğilimindedir. **Ağzı Olan Ağız** ve **Ece Ayhan İçin Bir Davul Cümlesi** adlı eserler “sessizlik ya da ört-bas suikastlarına” karşı oluşan dikbaşı, yüksek sesli bir konumlanmayı vurgular. Bu bölümdeki dizgenin içerisinde en yüksek görsel/işitsel öge olarak **Ginsberg'in Çınlama Odası** düşünülmüştür. Ülkemizde Uluma(Howl) adlı şiiriyle tanınan Beat Kuşağı şairi Allen Ginsberg'in uzamdaki sağlam ve aykırı duruşu, çınlama türü bir benzeşim aracılığıyla sunulmuştur. Bu çınlamanın ardından ise serginin ritmi yavaşlar. **Köprü'nün Altı ve Üstü** ile **Silbaştankara Gemisi** adlı eserler, şiirsel dilin kitlelerden kopuşunu ve bu uzaklığın şair üzerinde yarattığı “yenilgi” ya da “boşluk” duygusunu birlikte imlemektedir. **Şair Parmağı**, şiirsel görüngünün yüzey görüngüden farklılığını belirler. **Hep Böyle Mutluymuş Gibi**, 2004 yılında intihar eden şair Özge Dirik'in el yazısıyla yazdığı özel bir notun aslıdır. **Regresif Poetika** ve **Çınlama Odası** adlı eserlerde ise şairin “korkunç yalnızlığı” işaret edilmektedir. **Beni Şair Sanıyor Ağacı** ve **Şair Nedir?** adlı çalışmalar şairin kendi varlığını sınanması yönünde deneylerdir. Serginin ilk bölümü **siyah bir boşlukla** ya da “sus işaretiyle” tamamlanır.

Serginin ikinci bölümünde ise “Şairin Hapsolma-Kısıtlanma Durumu ve Sonsuzluk Kavramı” çağrışım olarak ön-plandadır. **Taş Uçak'ta** adlı şiir “hakkıların inadı”nı ve bu yöndeki sonsuz kararlılığı ifade eder. Bu inat bir “ceza” gibidir. **Seni Geliyorum Taşlığı, Taşlık** ve **Seni Gidiyorum Otobanı** adlı eserlerin odağı “fiziksel zaman” deneyleridir. Yinelenen bir hapsolma duygusu ve belirsizlik eselerin imgelemine oluşturmaktadır. **Matematik Dengesi** ile **Bilinmez** adlı eserlerde işlenen denklemler birer tersimleme(ironi) olarak tasarlanmış ve poetikayla özdeşleştirilmiştir. **Bir Kahraman Olarak Sonsuzluk** başlıklı metinde “Niceliksel Durağanlık” ile “Niteliksel Devinim” karşıtlığı kavramsal olarak ele alınmıştır. **Böl-Yönet**, her türlü “bölünme ve çözülme” durumunun eylemsel ve kütleli karşılığıdır. **Ayaküstü İstanbul** ve **Alesta** adlı eserlerde ise İstanbul'daki kültürel ve mekânsal yozlaşma işaret edilmeye çalışılmıştır. **İstanbul'u Dinliyorum Gözlerim Açık**, “İstanbul” kelimesinin Türk İşaret Dili'ndeki görsel karşılığıdır. **Kara Mıh Kilit Alesta** ve **Ada'nın Derdi** adlı şiirlerde umutsuzluğa ve haksızlığa karşı mücadelenin sonucu olan çeşitli tavırlar ya da durumlar işaret edilmiştir. Taş Uçak Şiir Sergisi, **(Oksi)moronlar İçin El Kitabı** adlı şiirin ardından gelen akkorlaşmış, **beyaz bir boşlukla** tamamlanır.

YILANKAVİ

(Ayhan Çağlar için...)

herkes ortada sarhoş belli
yalana gerek yok bu pazar sabahı
sakallarından hepsi biliniyor
yollar yürüyor ışıklar yılankavi, peş!

sağ ceplerinde üçkağıt taşırlar
beş parasız atacakları birbirlerine
şu didik kent yani dize dizilmiş
yazık ki yazık bize çay söyleyen onlara giden
beş yüzlü dört adlı ve üç delikli
bu yumuşak koltuklarda
heyecanlı gelir birinden biri
ve toprak sahibinden müteahhide doğru on altı katlı
peşine takılmış üç beş tencere ve tava
ki sürekli ötüp dururlar
oysa ki basit bir hesap hatasıydı
bilmiyorlar
1890'dan buraya ajandalarına kin kusanlar
pijamalı uykulu iş hayatı ki köpek işi
kısacası
yüz gözlü bir yalnızlık yani o kadar büyük ve tek
evet
ilk hitabımdır ona bu;

Ey Ece!
davullu, sancaklı
peşinde bin bir geceden ıslak çıkmış
sarhoş bir tarihle yılankavi

Ey kimse!
dükkanlara uçana kaçana doksan dakika tam saha
elimin tersiyle soruyorum ki tokadım kartvizittir;

“Ece'nin gözlüğü kimdedir?”

ECE AYHAN/MOR KÜLHANİ*

1. Şiirimiz karadır abiler

Kendi kendine çalan bir davul zurna
Sesini duyunca kendi kendine güreşmeye başlayan
Taşınır mal helalarında kara kamunun
Şeye dar pantolonlu kostak delikanlıların şiiridir

Aşk örgütlenmektir bir düşünün abiler

2. Şiirimiz her işi yapar abiler

Valde Atik'te Eski Şair Çıkmazı'nda oturur
Saçları bir sözle örülür bir sözle çözülür
Kötü caddeye düşmüş bir tazenin yakın mezarlıkta
Saatlerini çıkarmış yedi dala gerilmesinin şiiridir

Dirim kısa ölüm uzundur cehennette herhal abiler

3. Şiirimiz gül kurutur abiler

Dönüşmeye başlamış Beşiktaşlı kuşçu bir babanın
Taşınmaz kum taşır mavnalarla Karabiga'ya kaçan
Gamze şeyli pek hoş benli son oğlunu
Suriye hamamında sabuna boğmasının şiiridir

Oğullar oğulluktan sessizce çekilmesini bilmelidir abiler

4. Şiirimiz erkek emzirir abiler

İlerde kim bilir göz okullarına gitmek ister
Yanık karamelalar satar aşağısı kesik kör bir çocuğun
Kinleri henüz tüfek biçimini bulamamış olmakla
Tabanlarına tükürerek atış yapmasının şiiridir

Böylesi haftalık resimler görür ve bacaklanır abiler

5. Şiirimiz mor külhanidir abiler

Topağacından apartmanlarda odası bulunamaz
Yarısı silinmiş bir ejderhanın düzüşüm üzre eylemde
Kiralık bir kentin giriş kapılarına kara kireçle
Şairlerin ümüğüne çökerken işaretlenmesinin şiiridir.

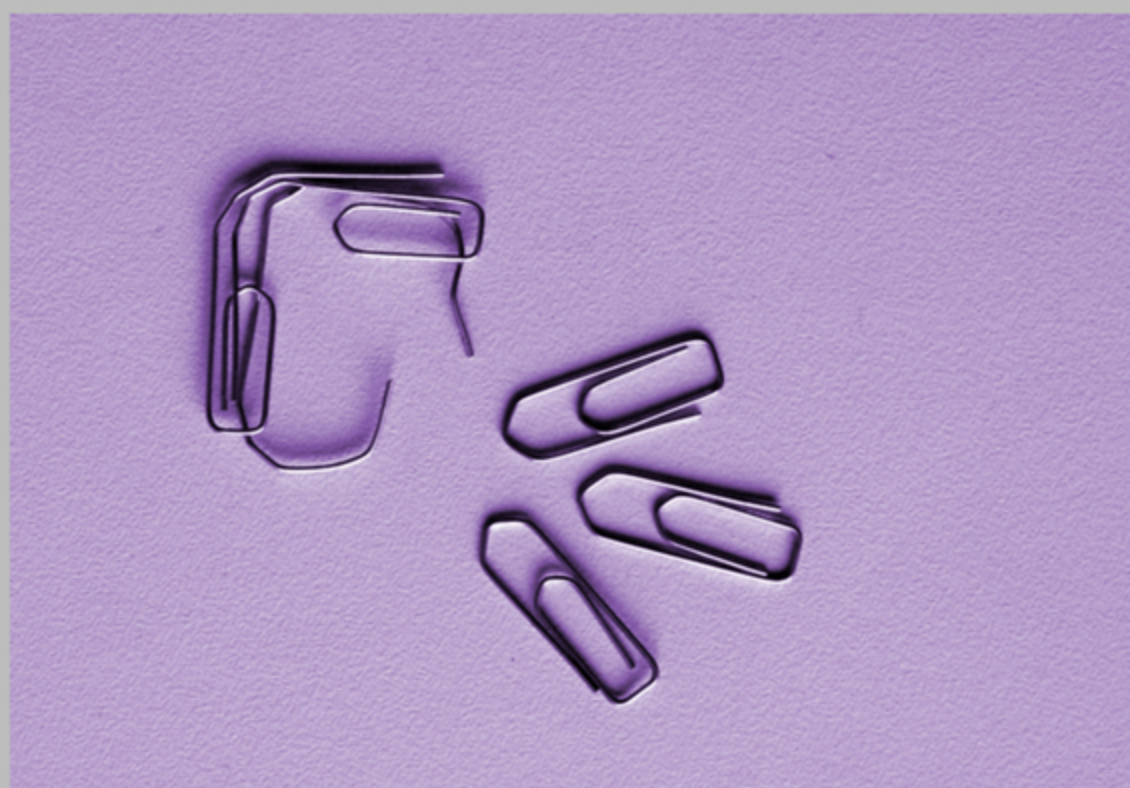
Ayıptır söylemesi vakitsiz Üsküdarlıyız abiler

6. Şiirimiz kentten içeridir abiler

Takvimler değiştirilirken bir gün yitirilir
Bir kent ölümünün denizine kayar dragomanlarıyla

Düzayak çivit badanalı bir kent nasıl kurulur abiler?

(1970)

“ECE AYHAN” İÇİN BİR DAVUL CÜMLESİ

(Dünyanın tüm aksak davulcularına)

Hi-Hat, Trampet ya da “Gece”:

mürekkep gece denizine bakarak
kolaçan ediyor geceyi dümdüz
bakışsız bir kedidir kara gece
ve ece
havada karada denizde...
-sus-
iki gece yüz yüze

Cowbell ya da “Ecel”:

ecel ecel ecel
-sus-
yüksek ecel kaldırımdan ecel zarlarını ecel atar ecel adımını
ecel adını ecel sarkıtıp ecel Karaköy’de ecel tutar ecel zarları
-sus-
düşüş gelir ecel

Alto Tom;

ya da atak
“geçiyor bir hükümet kuşu kanatları yoluk”

Ziller ya da “Biz”:

“korkuturuz
bizzzzz bir şairi şiir yazsın için ölümle
korkuturuz”

Tom tom:

“dom!”

KÖPRÜNÜN ALTI VE ÜSTÜ

1.

denizde tek başına

aklı bir kulaç havada
parmağının ucundaki uzun oltasıyla

“bu adam beni deli edecek” dedi bir deli
kendiyse kendine karşı kendi
aksak bir “güzel marmara” gemisi
diyelim ki boğazda gece karanlığını deniyor

ine çıka yuvarlak kentin ışıklarına karşı
gözü kara ya da kapalı bir hisar balıkçısı
“corumlardan corum beğen” diyor
eski bir saati kuruyor
ve her sabahın başında durup
günlerden gün seçiyor;

2.

ilk ışık ışıyor

ve gökyüzü
sabahı ediyorlar
ve ağcılar
birden balık çeviriyorlar

kaçan kurtulan aklını kaybetmiş topu topu tek bir lüfer
“İstanbul vapurları su üstü balıklarıdır” diyor
yalnızlık ki eşek yüküdür bitsin
istiyor ki bu böylece bilinsin

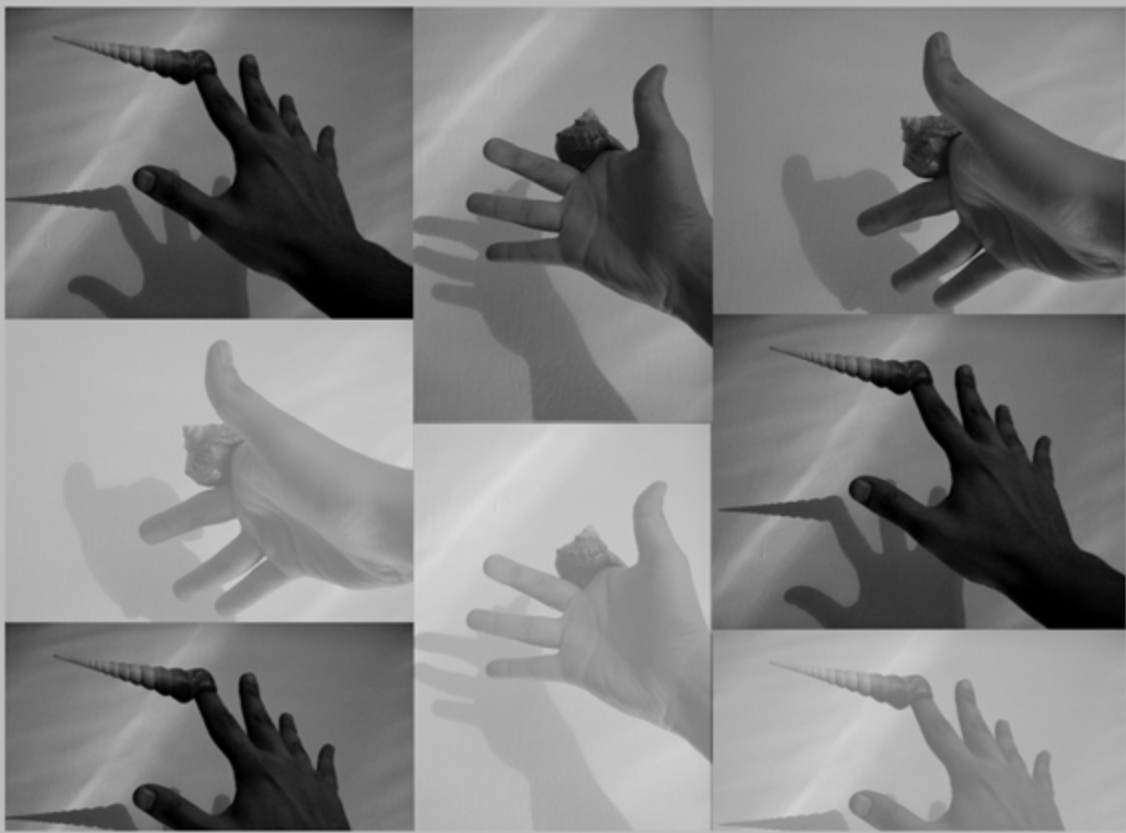
3.

seyirciler

ve trafik koro halinde

bu kadar kişiyiz
bir yanlısın üstünden
geçiyoruz
bu kadar kişiyiz
bir yanlısın üstünden
geçiyoruz
bu kadar kişisiyiz
bir yanlısın
alkışını tutuyoruz

köprümüzün
üzerinde

5. kimsesiz

ne güzel büyüdük
kimseler bilmeden bizi.
iki kare çıkış hakkı
ilk hakkadır insanın çocukluğu.

yedi cami yaptırsak nafile
düşününce acıttığımız böcekleri.
tuhaf ve anlamlıydı büyüü
tek karınca dahi yemedi zil çalan ağustosböceği.

rutubet kokardı biraz
yer yatağı hayalleri.
çok çocuklu bir odanın uykuluğunda
buluşucudur kabus halleri.

sevemedik salıncak çengellerine
kavun asan büyüklere.
secde eden selvi ağacına kurduk biz de
topu topu bir halat ile bir minder tutan saadeti.

sidik kokusu, ısrarın şişliği
el arabasında taşıdık birbirimizi.
dilemizde aslına en yakın siren sesi
bilirsiniz; Asyalı çocuğun imgesi.

Yahudi mezarlığına gömmek ile tehdit ederdi annem bizi
taşırırsak eve sokak küfürlerini.
öğrenmenin ayp olduğu topraklarda
itinayla uyuşturmuş meşer harflerimizi.

yalnızca kollarımla mutlu edebildiğim tek kadındı
gözlerimdi o sarı saçlı kızın devriyesi.
aşkın sarımsı-sarımsı olduğunu düşünürken geceyanları
kesesiz kangurular sürdü sefalılarını.

ne de çok bekledim askere gidince sevdiği
pencereden çalabilmek için gözlerini.
benim bir ada kızım oldu hayata dair
bir de motoru bozuk kayığım
küreklerle kalırdı sevdam biterken akşamsefaları.

umut sendeler, her çakıltaşına inci deyince
akrep sinsi sinsi gülerdi halimize
hatırlayınca hayatın kürekte mahkûmluğunu
siyaha sabretmekten sıkılır
"ölsek" derdik "hiç olmazsa deniz dinlenir".

öfkesi zehirli çocuklar büyüttü
kanımıza rengini veren kızıl düş perisi.
hissedilse de dolunay artışı fırtınanın patlayacağı
acıkan zihin kurtuluş sanıyor ağına takılan her sloganı.

hiç aldırmadan çevresine ve
kibrit başlarından oyma ateşten çembere
bir yalan uydurdu; inanıp, boğuldu sevi
ilerlerken başucumuzdaki portakal lekesi.

sakıyönetimin gözü önünde
ekmek böldük biz birbirimize.
ne kadar sallasalar da düşünün ağacını
dalmızda çürüyecektik elbette.

tahrip gücü yüksek bir çocuk
hayatı budama peşinde şimdi.
bir kozaya sığmayacak kadar büyüyünce
tek güne sığdıramayacağını anladı ideallerini.

en zor anında harcamak için
cebinde saklıyor gıcır gıcır bir çığlığı.
tekmelemeyi kesince içindeki afacan sızı
canı çekiyor olmalı sahipsiz acıları.

sokakta dizi en çok kanayan
uçurtması uçurtmaların korkulu rüyası.
acıları kesip, sağlam bir kuyruk yaptı kendine
salınabilmek için devrimin gözlerine.

evden jilet aşırıp, kesti yananan uçurtmanın kuyruğunu
hayalinde aldatılmış bir kadın vardı.
o'na anlatmaya çalışıyor hâlâ;
birbirine sarılan iki uçurtmanın
bir daha asla uçamayacağını...

2002-2003 İstanbul

hayatın bir durağındayız belki
beyin oğlunda yalnızız üç-bes kişi Özge Dirik
hep böyle mutluymuş gibi kal Zafer.
Özge Dirik

REGRESİF POETİKA

Kapısız, penceresiz, eşyasız, altı duvarlı ve sekiz köşeli odasının tam ortasında duruyordu. Ayaklarına baktı, ellerini pantolonunun cebinden çıkardı ve ileriye, burnunun dikine doğru üç adım attı, durdu. Biraz düşündükten sonra iki adım geriledi. Öncekinden çok daha kısa bir süre durakladıktan sonra ileriye doğru bir adım daha attı.

Ellerini cebine soktu, tabana(yer duvara) bakarak,

“Sürünerek geçiyor bir hükümet kuşu kanatları yoluk” dedi.

Bekledi, ellerini cebinden çıkardı, burnunun dikine doğru koştu ve sırtını karşı duvara dayadı. Sonra gitti odanın bir “köşe”sini ziyaret etti, onu dinledi. Ağzını elinin tersiyle kapayarak “köşe”nin kulağına bir şeyler fısıldadı, bekledi, “Tamam!” anlamında başını salladı. Yavaş yavaş yürüyerek odanın ortasına geri döndü, ellerini cebine soktu, fevkalade kısa bir süre sonra ileriye, burnunun dikine doğru “çok” büyük bir adım attı, durdu.

Yere çömelip tavana(gök duvara) bakarak,

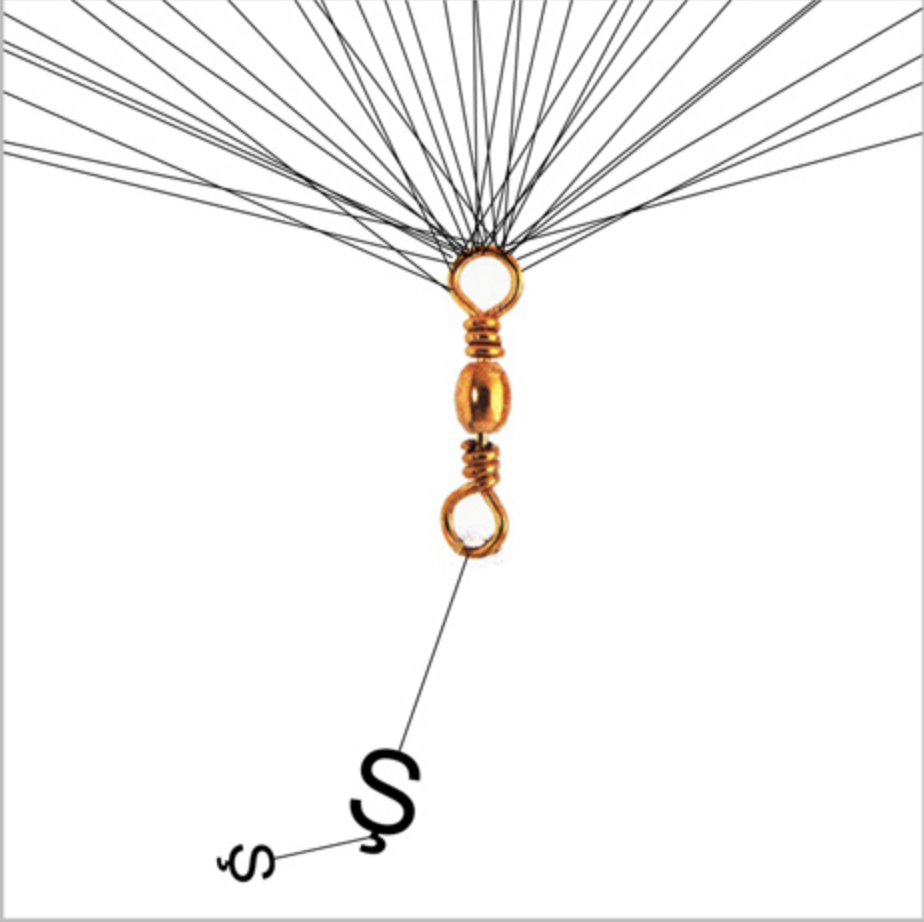
“Biz bir şairi şiir yazsın için ölümle korkuturuz dom!” dedi.

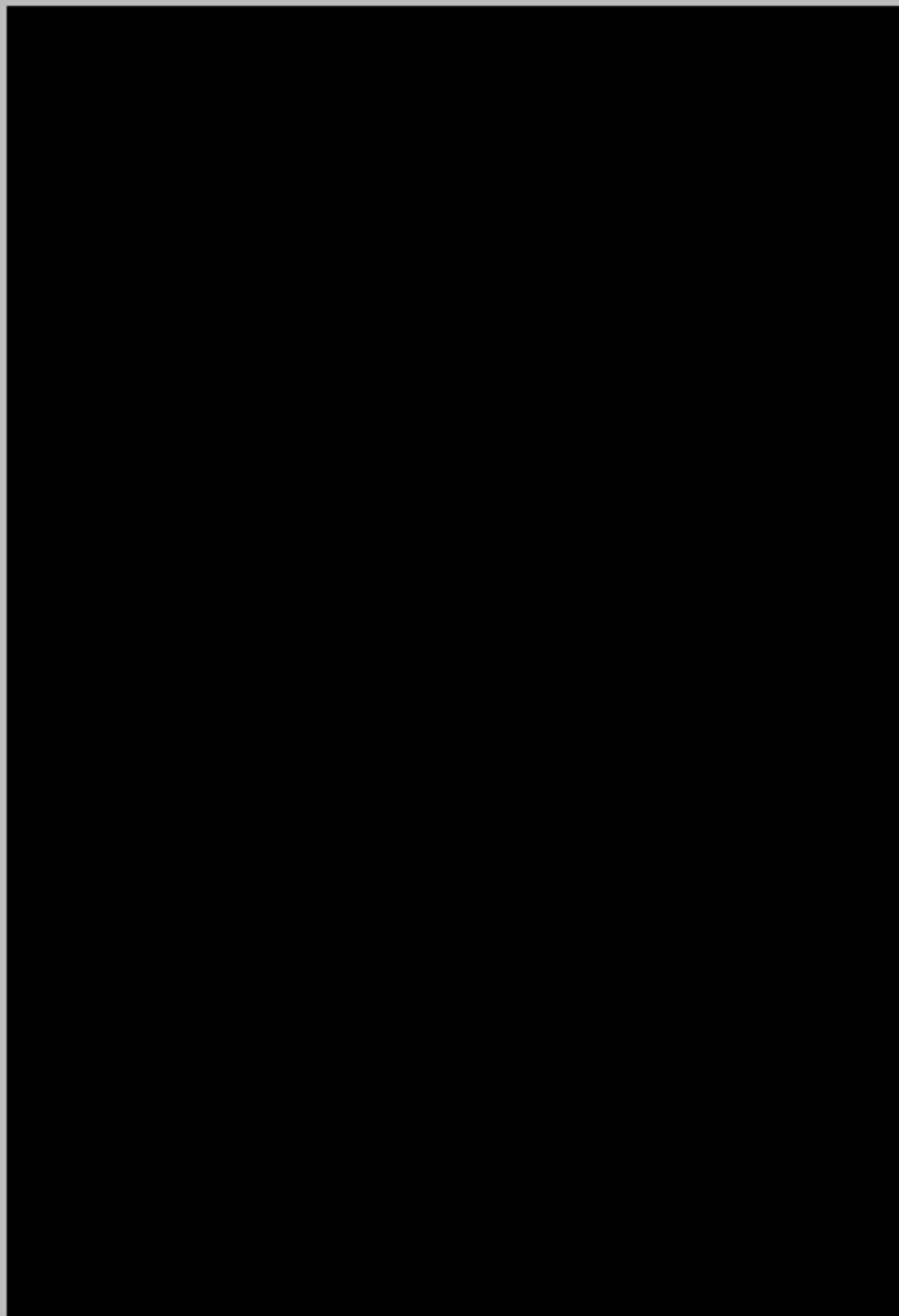

beni

/sa Niyor

Marfan or

TAŞ UÇAK'TA

(inat insan üstünde insan inat)

önce/

iki bulutun birbirine sokulması
denizin kıyıya
ve çıplak bir dalın da alacakaranlığa
dik dik uzanması
bin yıllık taşların arasından çıkıp yaşayan tek bir otun
taşlardan daha yükseği soluması

örneğin

ekmek fırının önünde yatay bir gökdelen gibi
bu güvercinlerin dizilişi

sonra/

dağı inip çıkan yuvarlanan bir kaya
süresüresüresüresürekli
cezalî birinin bata çıka sabah akşam
o kayayı yüklenmesi

evet şimdi sağdan say sola doğru düşe kalka
bu dikenli duvarların ve derneklerin kötülük bileşimi
geçen her bin sene her bir Taş Uçak'ta
sırtımızın aklını başımıza getirmeyi
beceremedi

(...)
Çoğunun yüzünü unuttum büsbütün,
(...)
Halbuki kaç kere karşımda oturup dizildiler
Bir tek kaygıları vardı, hakkımda hüküm okunurken:
Heybetli olmak.
Değildiler.
İnsandan çok eşyaya benziyorlardı:
duvar saatleri gibi ahmak,
kibirli,
ve kelepçe, zincir filan gibi hazin ve rezildiler.
(...)

Nâzım Hikmet
“Dizboyu Karlı Bir Gece” adlı şiirinden...

s e i n s a n g e l l i y o o r u
s a n g e l l i y o o r u

senigeliyoruz
senizden
senin

TAŞLIK

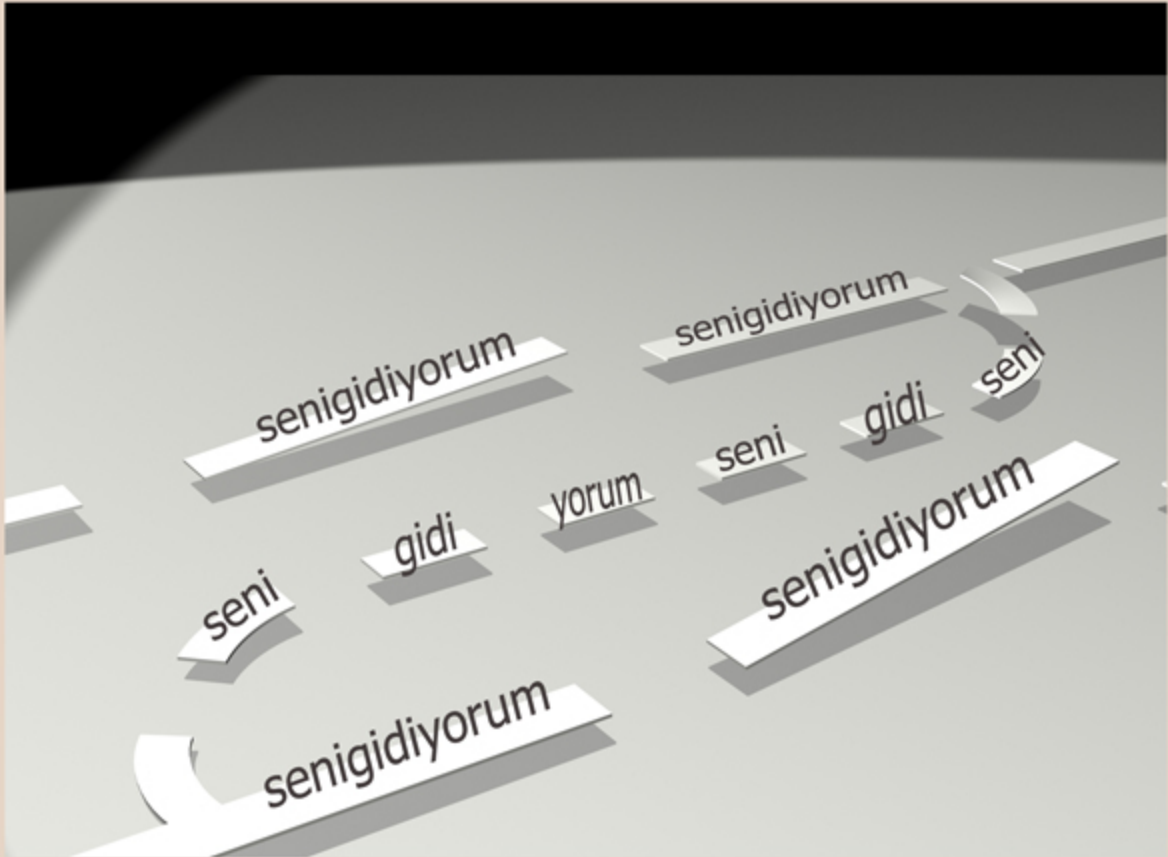
Seni bekleyişimi bütün bütün yazamıyorum, hiç yazamadım da. Hem bu bekleyiş artık akıllı insan işi olmaktan çıkıyor. Kısaca, fısıldayabilirim sana bekleyişimi, öyle de yaptım;

Şimdi, bulunduğum bu kuyuya benzer yerde bir “taşlık” var. Bu taşlığa baktığımızda ve boyutlarını, sınırlarını gördüğümüzde burada “sonsuz” adet taş olmadığını seziyoruz. Matematiksel sezgilerimiz, aklımız, mantığımız bize bunu söylüyor. Bununla birlikte, ben çıkıp, delice “burada sonsuz adet taş var!” dersem beni kimse yalanlayamaz. Çünkü taşlıktaki taşları saymaya kimse yeltenmez. Üstelik taşlıktaki taşları saymak da bir “karşı delilik” olacağından kimse yanaşmaz buna. Kısacası, taşlıktaki sonsuz adet taş olmadığını ispatlayamazlar. İşte, seni bekleyişim böyle bir şey; bu taşlıkta sonsuz taş olduğunu iddia etmem ve aynı anda da onları saymaya kalkmam... Yani, bir anlamda, zamanı seyreletmek ve onun boyunun ölçüsünü almaya çalışmak, diyelim.

Bir de, bu bekleyişin sıkıntısından bahsetmek gerekiyor; içerisinde sonsuz taş olduğunu iddia ettiğim bu taşlık birden, topyekün havalanıyor. Taşlar, önce birbirinden ayrılıyorlar, sonra hızla birleşip, sıkışıp büyük bir taş küre oluşturuyorlar. Küreden taşların sürtünmesinin gıcirtısı geliyor. Ardından gene dağılıyorlar ve gene küreye dönüşüyorlar... Bir taşlığın solumasına benzer bir sıkıntıyla seni bekliyorum, diyelim.

Son olarak, seni bekleyişimden ve bu sıkıntıdan ve bu sabırsızlıktan ve bu diğer şeylerden daha acısını da işaret etmek gerekiyor;

“Gelmeyecek olanı beklemek...”
Buna düşmediğime seviniyorum.

AYAK ÜSTÜ İSTANBUL

1. yel değirmeni satın alıyordu emlakçıdan
şu yeni zaman donkişotu
2. aç komiyi fırçalıyordu, kravatlı ceketli
iki adet beyoğlu
3. “Ne yapacağım?” diye geziniyor, çok borçlu
yüz yıllık bir ciğerci
4. “ben edebiyata aidim.” diyordu rakı masasından
sakin ve kara madenci
5. Çıracıyan, görmenin hikâyesini bilir
kurt ağızlı deniz eskisidir
6. ve sayıbilmez yalnız başına tek şair:
“İstanbul’un yarısını tanırım!”
diyerek yüklenir

BİR KAHRAMAN OLARAK SONSUZLUK

Her şeye bir “son” biçmeye çok meraklıyız. Daha doğrusu her şeyi “sonuç”landırmak yolunda çok heyecanlıyız. Sonlanmamış, bir sonuca bağlanmamış, dikişlenmemiş, dikenli tellerle çevrilmemiş her türlü ucu açık durum ve olay bizi sürekli rahatsız ediyor. Her şeyi, bir “son”a bağlanmış, sınırları çizilmiş, sürekli değil de kesikli olarak ifade edilmiş, ucu kapatılmış, tüm ayrıntısı tanımlanmış, kesinlikli ve belki de nesneleşmiş bir durağanlıkta görmeye istekliyiz. Dahası pragmatik (sonuç odaklı) yaklaşımlara da “sonsuz” bir şekilde itibar ediyoruz. Günümüzde “Ben işin sonuna bakarım!” demeyen kaç patron vardır? Peki, bahsedilen o “iş”lerin etkileşimsiz, başka bir “iş”i ya da başka bir olayı tetiklemeyen, etkilemeyen durağan bir sonu var mıdır gerçekten? Merak ediyorum, neden “insan”ların aklına “devinim” kelimesi gelmiyor? (Kim sildi aklımızdan bu sözcüğü?) Kısacası, beni asıl ilgilendiren şey, devinimsel özellikleri nedeniyle “sonsuzluk” kavramıdır.

Sonlu olmayana sonsuz adını veriyoruz. Matematik gibi nicelik belirleyen bir “işaret dili” üzerinden “sonsuz” kavramını inceleyenler çok ilginç durumlarla karşılaşır. “Sonsuz” ifadesi çok uzakta, ulaşılması imkânsız ve sürekli artan ya da azalan bir mertebe olarak tanımlanır. Sorun, “sonsuz” şeklinde ifade edilenin bir nesne olmamasıdır. Sayılar, matematikte, belli bir niceliği temsil eden nesneler ya da işaretlerdir. Örneğin 7 sayısı bir nesnedir. 2 sayısı da bir nesnedir. 7’den 2’yi, yani bir nicel nesneden başka bir nicel nesneyi çıkarırsanız, bir başka nicel nesne olan 5’e ulaşırsınız. Fakat “sonsuz” ise devinimsel bir niteliktir. “ $\infty - 2$ ” ifadesini hesaplamak demek, bir devinimsel nitelikten(sonsuzdan) bir durağan niceliği (ikiyi) çıkarmak demektir. Nihayetinde, devinimsel nitelik olan sonsuz, durağan nicelik olan iki sayısını yutacaktır. Yutmaktan kendini alamayacaktır. Eğer “sonsuz” kavramının devinimini durdurup onu bir niceliksel işaret gibi kabul etseydik “iş”ler çok kolay olurdu. O zaman görsel hafızamızı kullanarak sonsuz eksi sonsuz’a “sıfır” ($\infty - \infty = 0$) derdik. Veya sonsuz bölü sonsuz’a “bir” ($\infty / \infty = 1$) derdik. Fakat bu ifadelerin neye eşit olduğu bilinmezdir. Bilinmezdir çünkü iki devinimsel niteliği birbirinden çıkarmak ya da birbirine bölmek gibi bir uğraşının sonucunu kavrayamayız. Endüstri mühendislerinin, politikacıların, şirket patronlarının ve savaşçıların inandığının aksine, gerçekte iki devinimsel niteliği, iki “insan”ı birbirinden çıkaramaz ya da birbirine bölemeyiz.

Şimdi, bu yazıya biçtiğim ya da bu yazının kendisinin gelip dayandığı “son”da, Turgut Uyar’ın “Göge Bakma Durağı” adlı şiirinin ilk dizesini size hatırlatmak istiyorum:

“İkimiz birden sevinebiliriz göge bakalım”

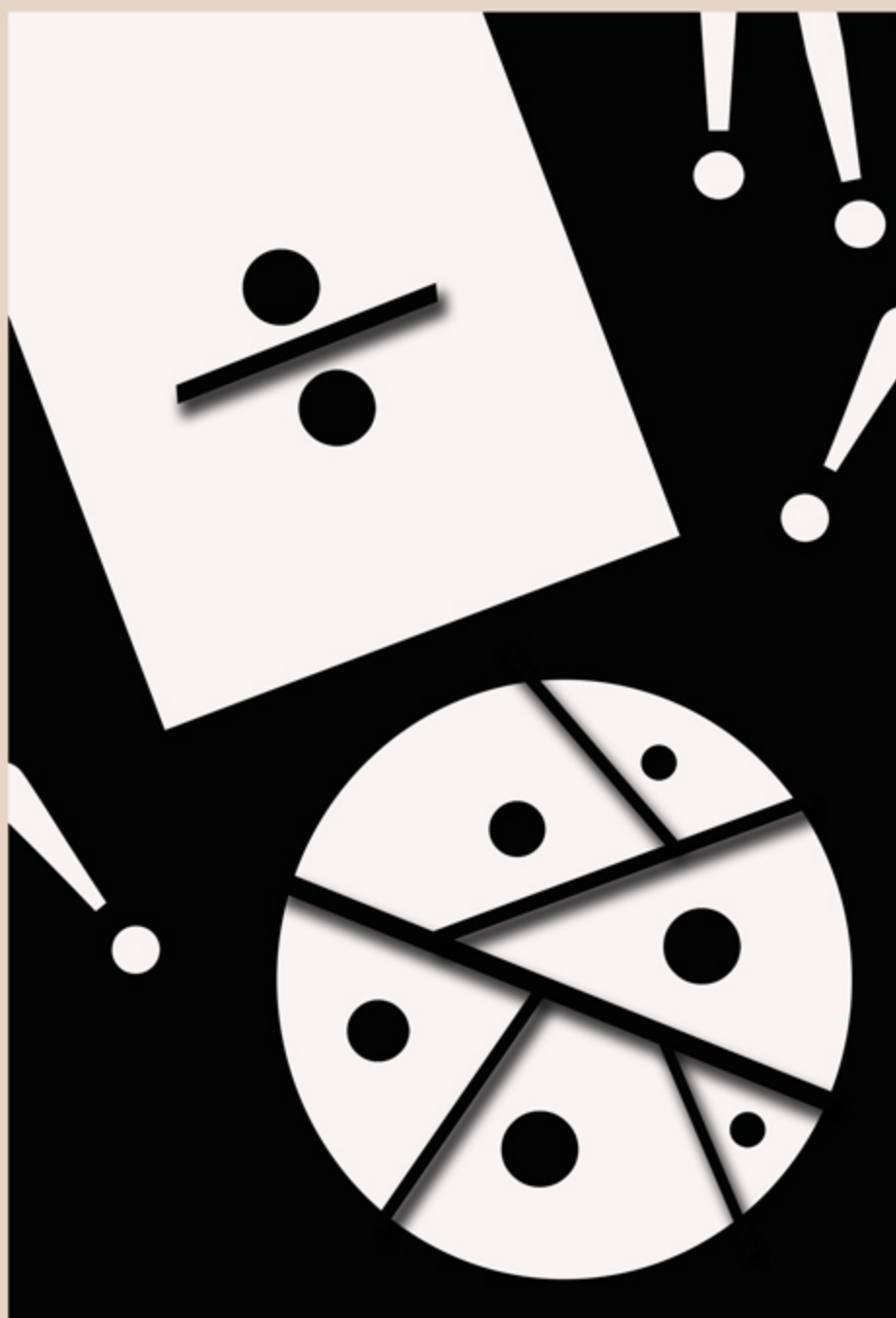
(bıkmak) $\sum_{t=1}^{\infty} t = ?$

$$= \infty \cdot \$$$

$$= \$$$

$$\infty - \infty = \$$$

(sonsuzeksionsuzeşittirşiiir)

KARA MIH KİLİT ALESTA!

(dünyanın tüm nöbetçilerine)

1.

bir uykunun nöbetini tutuyordu
seyyar ve açılır ve kapanır
geceye doğru
kara mih kilit alesta!

2.

sırası değildi birdendi “birden”
aklı durdu bir akarsuyun kesik
tek başımıza iki kişiydik
gökyüzünün gözleri kapandı
ayla ayın etrafını sardı

3.

zamanın terzisi
“bir sarkaçtan fazlasıdır zaman” dedi
örgün bir gece değıştiricisi

4.

sıkıldım bu nöbetten diyor” deniz feneri
yerden göğē kadar haklı

saatlerce tek kişiydim anlıyor musun yani tek
bir korkuluk gibi ayakçı

hiç çekinmeden

ölügözlü bir generalin karşısında klarnet üflüyordu yaşlı bir sokakçı

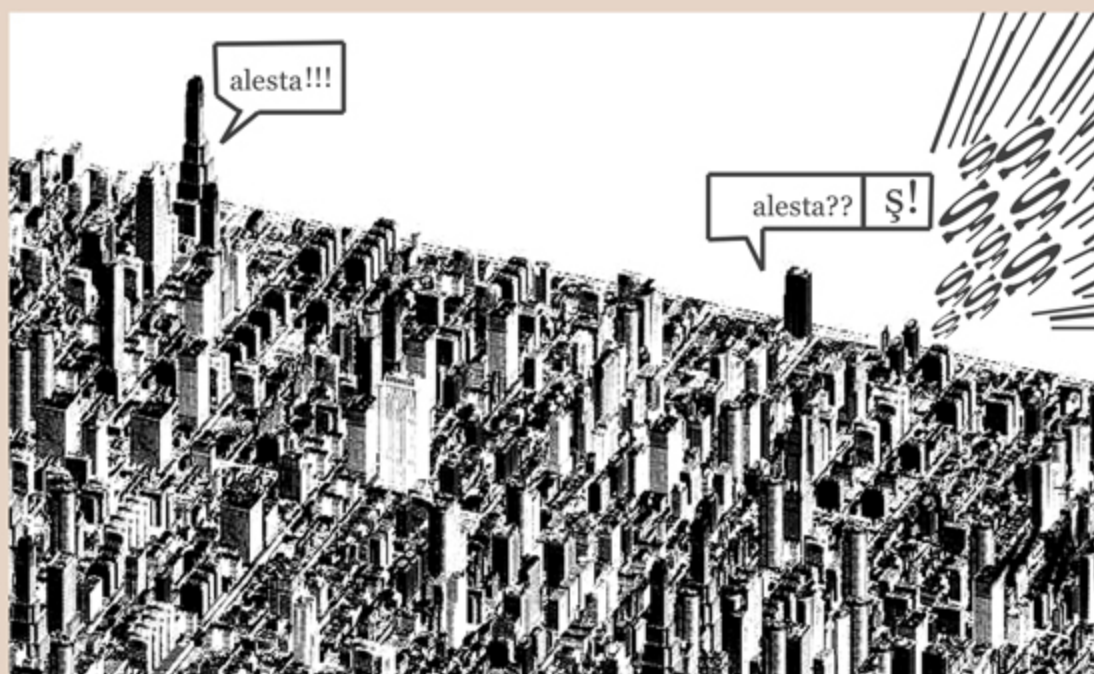
ve gerçekten ve gerçekten

“bu durgunluktan kurtulmam gerek” dedi bir duvar yanındakine
her bir dizem için iki saat nöbet tuttum fenerle birlikte

5.

bir taşlığın havalanıp inip yürüyüşünü izliyorduk bir taşlıkta
“dünyada sevinç vardır” diyerek koşturuyordu deniz hemen yanımızda

kara mih kilit alesta!

ADA’NIN DERDİ

“ben bu yerin ta kendisiyim”

deniz ayak parmaklarıma gelir gider gelir
kara rüzgâr değişir kayşa kayar

bir tek yaşam belirtisi şu kırmızı çakar
oynar çakıl ileri geri ben oynamam

mesela, denize iliklenmiş bir iskele
denizin ellerine ve ayaklarına ilişkin

“ama ben benim
kendimin ta kendisiyim”

düşün ki yalnızım o kadar adil;
dört bir tarafım açıktadır

ve hesap hatası bir Dünya görünmez olur;
“çünkü denizden daha azdır”

(OKSİ)MORONLAR İÇİN EL KİTABI

basitçe kapat
sağ elinle sol gözünün kendisinin kendisini
kapanışını
kap
at

gene kapat çünkü anlamadın
sağ elinle sol yüzünün gözünü
kendisini
aynada tanıyamadığını şunu
kap
tuttuğun gibi
at

evet şu at, bildiğin kişneyen yüce
salaklar için ileri ve düzeyli
açıklamayı:
hemşerilerin gsmh siyasetçi bıyığını
mühendis müdürü ya da bordronu
ve “geçinemiyorum”u falan
kap
at

imzanı:

bir zafer yalçınpınar
ki pantolonu belinden kaçır
birden anında
diyor ki defalarca:

-bu boşluğu kapat-

Zafer Yalçınpınar
“Taş Uçak Şiir Sergisi” Kataloğu
Mart, 2009
İstanbul

Teşekkürler;

Vedat Yalçınpınar, Meral Yalçınpınar, Sinem Yalçınpınar, Fethi Yalçınpınar, Şaban Öztürk, Nazife Öztürk, Figan Yıldız, Gürhan Yıldız, Deniz Yıldız, Ulaş Büyük, Özge Dirik, Vedat Kamer, Hilal Kamer, Janset Karavin, Salih Aydemir, Cavit Mukaddes, Tuncay Takmaz, Ahmet Soysal, Tayfun Polat, Dr. Erdoğan Kul, İbrahim Azar, Emin Karabal, Cengiz Orhan, Melek Ata, Berna Yeşiltepe ve A. Necip Yeşiltepe

Geçen her bin sene
her bir Taş Uak'ta...

